

од 1990.) обавезни референдум као фазу одлучивања о својој промени тако да се акт о промени Устава не износи на обавезни (накнадни) референдум ради потврђивања од стране грађана. Но и овај нови Устав спада у категорију чврстих (чвршћих) устава, што се види и по начину његове промене, путем посебне (квалификоване) већине. Као и код претходног, и код овог новог српског Устава, поступак промене тече, одвија се кроз две фазе и то:

а) Прва фаза: подношење и усвајање предлога за промену устава.

Тако по новом Уставу овај предлог могу поднети: најмање 150.000 бирача, најмање једна трећина од укупног броја народних посланика, председник Републике и Влада, и о њему одлучује, усваја га Народна скупштина Републике Србије двотрећинском већином од укупног броја народних посланика. Ако предлог за промену Устава не буде усвојен траженом већином, исти (по истим питањима) се не може поновити и о њему одлучивати у наредних годину дана.

б) Друга фаза: израда и усвајање акта о промени устава

Израда акта уставне промене је у рукама Комисије за уставна питања и о њему се разматра и одлучује у Народној скупштини након што се о њему изјасни и стручно радно тело – Одбор за уставна питања. Након разматрања акта о промени устава, исти усваја Народна скупштина Републике Србије двотрећинском већином од укупног броја народних посланика, с тим да може да одлучи (али и не мора) да га и грађани потврде на референдуму.

Дакле, уместо обавезног референдума сада је правило да се код одлучивања о промени устава може применити факултативни референдум. Изузетно од овог правила, Народна скупштина је дужна да акт о промени Устава упути на обавезни републички референдум онда када се та промена односи на преамбулу Устава, начела Устава, људска и мањинска, права и слободе, уређење власти, проглашавање ратног и ванредног стања, одступање од људских и мањинских права у ванредном и ратном стању или на сам поступак за промену Устава и тај акт ће бити коначно усвојен када га на референдуму изгласа већина изашлих бирача.